

A dél-koreai elnökválasztás értékelése és háttere

Evaluation and Background of the South Korean
Presidential Election

MEZEI TIBOR

KKI-elemzések

A Külügyi és Külgazdasági Intézet időszeri kiadványa

Kiadó:

Külügyi és Külgazdasági Intézet

Lektorálta:

Baranyi Tamás Péter

Szöveggondozás:

T-Kontakt Kft.

Tördelés:

Lévárt Tamás

A kiadó elérhetősége:

H-1016 Budapest, Bérc utca 13-15.

Tel.: + 36 1 279-5700

E-mail: info@ifat.hu

<http://kki.hu>

Jelen elemzés és annak következtetései kizárólag a szerzők magánvéleményét tükrözik és nem tekinthetők a Külügyi és Külgazdasági Intézet, a Külgazdasági és Külügyminisztérium, illetve Magyarország Kormánya álláspontjának.

© Mezei Tibor, 2022.

© Külügyi és Külgazdasági Intézet, 2022.

ISSN 2416-0148

<https://doi.org/10.47683/KKIElemzesek.KE-2022.12>

Összefoglalás: Az elnöki rendszerben működő Koreai Köztársaságban a március 9-én tartott rendkívül szoros egyfordulós elnökválasztást a jobboldali Népi Erő Párt jelöltje, Jun Szogjol nyerte. Jelen írás bemutatja az elnökválasztás alkotmányjogi és pártpolitikai hátterét, betekintést nyújt a választási kampányba, valamint a győztes Jun politikai elképzeléseit a riválisa, Li Dzsemjong álláspontjaival összevetve veszi górcső alá. A Jun előtt álló legfőbb kihívás az, hogy politikai újoncként miként tud megbirkózni azzal a helyzettel, hogy a két év múlva esedékes parlamenti választásig az ellenzék dominanciája érvényesül a koreai Nemzetgyűlésben.

Kulcsszavak: Koreai Köztársaság, dél-koreai pártpolitika, Jun Szogjol, elnökválasztás

Abstract: *In the Republic of Korea characterized by a presidential system, Yoon Suk-yeol, the candidate of the conservative People Power Party won the presidential election with a narrow margin on March 9. This analysis aims to outline the constitutional and party political background of the election, it describes the election campaign, and investigates Mr. Yoon's political position in contrast with his rival Lee Jae-myung. The greatest challenge ahead of Mr. Yoon is how he can cope as a newcomer to politics with the situation in the National Assembly where the opposition will have a majority until at least the next parliamentary elections, which are due to be held in 2024.*

Keywords: *Republic of Korea, South Korean party politics, Yoon Suk-yeol, presidential election*

BEVEZETÉS

A Koreai Köztársaságban 2022. március 9-én tartottak elnökválasztást, amelyet a konzervatív ellenzéki jelölt, [Jun Szogjol nyert meg a szavazatok 48,6 százalékával](#), 0,73 százalékkal megelőzve a balközép kormánypárti jelöltet, Li Dzsemjongot. Húsz éve nem volt ilyen szoros elnökválasztási eredmény Dél-Koreában. Az ország politikai berendezkedése elnöki rendszerként határozható meg, így a közvetlen szavazás útján megválasztott elnök nemcsak államfő és a hadsereg főparancsnoka, hanem a végrehajtó hatalom feje is egyben. Ez a berendezkedés leginkább az Egyesült Államok rendszeréhez hasonlítható, ahol szintén erős jogosítványokkal rendelkezik az elnök. Első pillantásra megtévesztő lehet, hogy miniszterelnöki poszt is létezik Dél-Koreában, azonban a miniszterelnök nem kormányfő, hanem lényegében az államapparátus irányítója, akit az elnök nevez ki, és bármikor elmozdíthat. Fontos körülmény továbbá az az alkotmányos szabályozás, mely szerint az elnök nem újraválasztható,

ez ambiciózus politikai hozzáállásra ösztönzi a hivatalban lévő elnököket; ezen kívül arra készíti a kormánypártot, hogy még az elnöki ciklus ideje alatt megtalálja jelöltjét a következő választásra. Az elnöki ciklus ötéves, mint Franciaországban. Az elnökválasztás az amerikai rendszerhez hasonlóan egyfordulós, viszont a pártpolitikai hagyományokból adódóan gyakrabban fordul elő, hogy a győztes jelölt csupán relatív többséggel nyer.

Bár alapvetően két párt, egy jobboldali és egy baloldali vetélkedik mind a parlamenti, mind az elnökválasztáson, a kétpártrendszer nincs annyira bebetonozódva, mint az Egyesült Államokban. Jobb- és baloldalon egyaránt jellemzőek a pártszakadások, és a két fő jobboldali, illetve baloldali párt is többször átalakult és nevet is váltott az elmúlt harminc évben. Ebből adódik a fentiekben említett sajátosság, hogy időnként három, viszonylag erős jelölt közül dől el az elnökválasztás kimenetele, és ezért a relatív többség megszerzésével is lehet nyerni. Ezzel együtt megállapítható, hogy összességében mégis egyfajta váltógazdaság jellemzi a dél-koreai politikai életet, de az észak-amerikai és európai viszonyokhoz képest sűrűbben változnak a pártok, valamint a pártok közötti erőviszonyok is.

A pártpolitikai élet gyakori változásait és a vezető politikai szereplők jelentős fluktuációját ellensúlyozza a dél-koreai politikai kultúra stabil megosztottsága. A jobboldali erő lényegében az országot az 1987–88-ban végbement demokratikus átalakulás előtt harminc évig irányító konzervatív és Amerika-barát elit örökösei, míg a baloldali erő az autoriter rezsim nyolcvanas éveiben kialakult és egységesült ellenzékével képviselnek folytonosságot. Ez a megosztottság markánsan megjelenik a Koreai Köztársaság déli felében regionális szinten is; míg délnyugaton a konzervatív jelölteknek esélyük sincs, addig a délkeleti térség masszívan jobboldali.

A KÉTPÓLUSÚ POLITIKAI HAGYOMÁNY

A hatvanas évek elején, valamint a nyolcvanas évek második felében voltak a leghevesebb belpolitikai megrázkódtatások a Koreai Köztársaságban; a nyolcvanas években kialakult erős polarizáció ugyanakkor elvezetett a szerencsére békés rendszerváltozáshoz, a többpárti demokrácia megteremtéséhez. A politikai polarizáció ezen időszakában kristályosodott ki az új baloldali identitás, amely mereven szemben állt az addigra már régóta kiforrott jobboldali hagyománnyal. A jobboldali-konzervatív oldal meghatározó és identitásformáló élménye a koreai háború (1950–53) volt. A háború tanulsága egyrészt az volt, hogy Észak-Korea állandó egzisztenciális fenyegetést jelent, másrészt az, hogy egyedül az Egyesült Államok adhat biztonsági garanciát ezzel a veszéllyel szemben. 1953-ban meg is kötötték a védelmi szövetséget, amely jóval több volt annál, amit az egyezmény elnevezése – [kölcsonös védelmi szerződés](#) – sugall. Az egyezmény nyomán a Koreai Köztársaság közvetlenül amerikai védőernyő alá került; az Egyesült

Államok egészen 1991-ig nukleáris fegyvereket is tartott dél-koreai katonai támaszpontjain. Ma is állomásoznak az országban amerikai csapatok, és háború esetén az ottani amerikai katonai parancsnokság alá rendelődne a dél-koreai hadsereg. A hidegháború alatt teljes mértékben Washington külpolitikájához igazodott Szöul a nemzetközi színtéren; az önálló külpolitikai kezdeményezés csupán a demokratikus átmenetet követően alakult ki fokozatosan. Tehát egy messzemenően Amerika-barát és erősen antikommunista hozzáállás jellemezte a jobboldali-konzervatív elitet, amely teljesen összefonódott a *chaebol*-ok gazdasági elitjével. A *chaebol*-ok óriásvállalatok – mint a Samsung, a Hyundai, az LG, az SK –, amelyek Dél-Korea bruttó hazai termékének kétharmadát állítják elő, tehát meghatározó társadalmi és politikai befolyással rendelkeznek. Észak-Korea kizárólag mint ellenség jelent meg ebben a fentebb leírt jobboldali antikommunista felfogásban, és ebből kifolyólag a koreai nemzet kettéosztottságának problémája évtizedekig nem is került napirendre a szöuli politikai berkekben.

A nyolcvanas években fellépő és megerősödő [baloldali ellenzék](#) ezzel szemben megkérdőjelezte a konzervatív elit feltétlen Amerika-barátságát, és szorgalmazta a Korea-közi együttműködés fejlesztését; távlati célként pedig a tartós nemzeti megbékélés programját kívánta megvalósítani. Az európai politikai viszonyokhoz képest az a sajátos helyzet alakult ki Dél-Koreában, hogy a baloldal fogalmazott meg nemzetpolitikai célokat, míg a jobboldal – szigorú antikommunista hozzáállásából kifolyólag – kizárólag nemzetbiztonsági problémaként kezelte az észak-koreai rezsimet. Ez a merev ellentét már közvetlenül a demokratikus átalakulás után oldódott valamelyest, de mind a mai napig elmondható, hogy a jobboldal továbbra is megkérdőjelezhetetlenül Amerika-barát, a baloldal pedig nagyobb hangsúlyt fektet a Korea-közi kapcsolatok erősítésére.

PÁRTOK ÉS JELÖLTEK

Bár összesen [14 jelölt regisztrált](#) a március 9-i elnökválasztásra, négy jelöltről és a pártjaikról érdemes részletesebben szót ejteni. A leköszönő elnök, Mun Dzsein pártja, a Demokrata (Min-joo) Párt Li Dzsemjongot jelölte az elnökválasztásra. A Demokrata Párt 2014 óta létezik jelenlegi formájában. Jól mutatja a dél-koreai pártpolitika erős fluktuációját, hogy az elmúlt nyolc évben hét pártelnök váltotta egymást a párt élén. A balközép politikai erőnek tekinthető tömörülés a 2016-os parlamenti választáson relatív többséget szerzett, míg a 2020-as választáson kényelmes abszolút többséget. Dél-Koreában négyévente rendeznek parlamenti választást, tehát a Demokrata Párt várhatóan megőrzi többségét a 2024 tavaszán esedékes választásokig.

A fő jobboldali erő a 2020 óta létező Népi Erő Pártja. Miután 2017 februárjában alkotmányos vádemelés keretében elmozdították hivatalából Pak Kunhje elnökasszonyt, az őt eredetileg jelölő jobboldali Saenuri Párt szétesett, és a

romjain megalakult a Korea Szabadság Párt. 2020-ban a Korea Szabadság Párt, az Új Konzervatív Párt és az Előre a Jövőbe 4.0 Párt egyesüléseként jött létre a Népi Erő Pártja, amely a legeredményesebb ellenzéki pártnak bizonyult a 2020-as parlamenti választásokon, megszerezve a mandátumok 36 százalékát.

A jelenlegi parlamenti palettán a 2012-ben alakult Igazságosság Párt tekint vissza a legrégebbi múltra. Ez lényegében egy jóléti államot szorgalmazó szociáldemokrata jellegű tömörülés, amelynek nem sikerült komoly áttörést elérnie az elmúlt tíz évben. A mandátumok mindössze két százalékát gyűjtötte be a legutóbbi parlamenti választásokon.

A leginkább liberális középpártként jellemezhető, jelenlegi formájában 2020 óta működő Néppárt, amely csupán a mandátumok egy százalékát szerezte meg a 2020-as parlamenti választásokon. Vezetője az az [An Csholszu](#), aki jóval népszerűbb pártjánál, és aki 2014-ben egy rövid ideig a Demokrata Párt társelnöke volt. 2015-ben hagyta el a Demokrata Pártot, miután összekülönbözött Mun Dzsein akkori pártelnökkel, akit aztán 2017-ben elnökké választottak.

A VÁLASZTÁSI KAMPÁNY

A választási szabályok értelmében a politikai pártok elnökjelöltjeinek 2022. február 13–14-i regisztrációját követte a hivatalos huszonkétnapos kampányidőszak február 15-től. A jelöltek a választások előtti napig tarthattak utcai kampányokat, helyezhettek ki választási plakátokat, küldhettek kampányanyagokat a választóknak, valamint szerepelhettek tévé- és rádióreklámokban. A hivatalos kampányidőszakban a jelöltek kampánytermékeiket hetvenszer jeleníthették meg újságokban, míg egyperces rádiós és televíziós reklámkampányokat harminc alkalommal adhattak le adónként és csatornánként. A jelöltek nyílt tereken, kampányjárművek és hangszórók segítségével beszédet mondhattak reggel hat és este tizenegy óra között. A választási kampányban dolgozók és önkéntesek a huszonkétnapos időszakban kampánydalokkal és táncokkal népszerűsíthették az egyes jelölteket. Az idei volt az első elnökválasztás, amelyen már 18 éves kortól szavazhattak a választópolgárok (a korhatárt 2020-ban módosították 19-ről 18 éves korra). A közvélemény-kutatások eredményeit március 3-tól már nem lehetett nyilvánosságra hozni.

Bár An Csholszu a Néppárt jelöltje már a kampányidőszak legelején felvetette, hogy a Népi Erő Párt jelöltjével lépjenek vissza egymás javára annak függvényében, hogy a közvélemény-kutatások melyiküket mutatják esélyesebbnek az elnökválasztás megnyerésére, a tényleges visszalépés csak [március 3-án történt meg](#). Aznap egyezett meg a két ellenzéki párt, és jelentették be An Csholszu visszalépését Jun Szogjol javára. Bár borítékolható volt, hogy a Néppárt jelöltjének a visszalépése Jun Szogjol táborát erősítheti, a közvélemény-kutatások eredményeit a bejelentés napjától kezdve már nem volt szabad nyilvánosságra hozni, így azokat az elemzők nem tudták beépíteni az újabb prognózisokba.

A KÉT FŐ JELÖLT

A kampányidőszak során bizonyossá vált, hogy húsz éve után ismét egy kifejezetten szoros elnökválasztási verseny várható. Két jelölt emelkedett ki a mezőnyből: Li Dzsemjong, a leköszönő elnök pártjának jelöltje, valamint Jun Szogjol, a fő ellenzéki erő, a Népi Erő Pártjának jelöltje.

Li Dzsemjong egy sokgyermekes szegény családból származik, és személyes erőfeszítéseinek köszönheti, hogy elvégezte a jogi egyetemet. Szakmai karrierjének kezdete egybeesett Dél-Korea demokratikus átalakulásával. Emberi jogi és munkajogi ügyvédként dolgozott, majd 2005 táján kapcsolódott be a politikába az akkori fő baloldali párt színeiben. A kezdeti választási kudarcok után 2010-ben Szongnam város polgármesterévé választották. Hivatalát olyan sikeresen látta el, hogy 2017-ben már a későbbi elnök, Mun Dzsein riválisként szállt versenybe, hogy a Demokrata Párt jelöltje legyen a közelgő elnökválasztáson. Ekkor Mun Dzseint választották jelöltnek, aki meg is nyerte az elnökválasztást. 2018-ban Li Dzsemjong szintet lépett, mivel polgármesterből tartományi kormányzóvá lépett elő az önkormányzati választáson. 2021-ben lemondott kormányzói tisztéről, hogy a Demokrata Párt jelöltjeként induljon az elnökválasztáson.

A szintén jogi végzettségű [Jun Szogjol](#) középosztálybeli értelmiségi családból származik. Riválisával szemben igazi újonc a politikában. Szakmai karrierje nagy részében ügyészként tevékenykedett, amelynek csúcsára – érdekes módon – Mun Dzsein elnöksége alatt ért fel; 2019-ben nevezték ki legfőbb ügyésznek. Ki nevezését nem utolsó sorban annak is köszönhetette, hogy közreműködött a Mun elnök elődje, Pak Kunhje asszony elleni vádemelésben és 25 évre elítélésében. (Pak asszony tavaly decemberben szabadult elnöki kegyelemmel.) Azonban hamarosan konfliktusba keveredett a Mun-kormányzat igazságügyminiszterével, mivel vizsgálatot kezdeményezett ellene. Az ügy azzal végződött, hogy Jun 2021-ben beadta a lemondását. Jun csak ezután csatlakozott a Népi Erő Pártjához, ekkor már országosan ismert közéleti személyiség volt az igazságügyminiszterrel történt konfliktusának köszönhetően. Szoros versenyben választották a párt elnökjelöltjévé 2021 novemberében.

A VÁLASZTÁSI KAMPÁNY TÉMÁI

A Gallup Intézet januárban végzett felmérése kimutatta, hogy a válaszadók egyharmada szerint az [ingatlanhelyzet](#) az elnökválasztás legfontosabb témája. Ennek megfelelően ezt az ügyet vitatták meg a jelöltek az első televíziós elnökválasztási vitán. A Mun-kormányzat legnagyobb hibájának azt tartották a választók, hogy nem sikerült megfékeznie az ingatlanárak emelkedését az országban. Ez a kritika olyannyira általános, hogy a kormánypárt jelöltje,

Li Dzsemjong is kénytelen volt elhatárolódni a vita során saját kormánya ingatlanpolitikájától. Li azzal oldaná meg a helyzetet, hogy egyfelől külön adót vetne ki az ingatlantulajdonosokra, másfelől pedig átmeneti adócsökkentéssel ösztönözné, hogy a több ingatlannal rendelkezők adják el nem használt ingatlanjaikat. Jun Szogjol ugyanakkor az ingatlanpiac deregulációjával és a magánbefektetők ingatlanberuházásainak ösztönzésével orvosolná a lakáshoz jutással kapcsolatos nehézségeket.

A február 21-én rendezett kétórás televíziós vita témája a koronavírus-válság okozta gazdasági problémák enyhítésére vonatkozó tervek ismertetése volt. Li megígérte, hogy teljes mértékben kompenzálja majd a veszteségeket szenvedett kisvállalkozásokat. Jun ezzel szemben a gyors kompenzáció fontosságára hívta fel a figyelmet, miközben hangsúlyozta a kormány fiskális stabilitásának jelentőségét is. Ezenkívül mindkét jelölt reagált a sajtóban velük kapcsolatban megszégyesített botrányokra; a Lihez köthető szongnami területfejlesztési botrány, illetve a Jun feleségével szemben felmerült részvénymanipulációs vád végig napirenden volt a választási kampányban.

Február 25-én újabb kétórás televíziós vitát szerveztek. A vita témáját a védelmi és biztonsági kérdések adták. Az elnökválasztás két fő esélyese többször is összetűzésbe került a nemzetbiztonsági kérdések tekintetében, különösen Oroszország ukrajnai inváziója kapcsán. Li a békét elősegítő feltételek megteremtését, míg Jun a „béke az erőn keresztül” megközelítést szorgalmazta. Az utolsó elnökjelölti vitára március 2-án került sor. A vita során Li általános alapjövedelemre vonatkozó ígérete került célkeresztbe, amely évi egymillió won (830 USD) juttatást jelentene. Ezt Jun fenntarthatatlannak nevezte. Li kiállt a védjegyének számító politikai törekvése mellett, azt hangsúlyozva, hogy az általános alapjövedelmet a Népi Erő elvi nyilatkozata is megemlíti.

A Korea-közi kapcsolatok kérdése is felmerült a kampányban, bár ez idén korántsem szerepelt olyan hangsúllyal, mint öt évvel ezelőtt, amikor Kim Dzsongun észak-koreai vezető a végletekig feszítette a húrt kísérleti atombomba-robbantásaival. Jun, a Népi Erő Pártjának jelöltje lényegében visszatérést ígért a 2008 és 2017 közötti konzervatív kormányzás KNDK-politikájához, mely szerint előbb Észak-Koreának kell komoly jelét mutatni a denuklearizáció melletti elkötelezettségének, és a vele szembeni szankciók enyhítésére csak ezt követően kerülhet sor. Egy februárban megjelent írásában fel is róttá Mun elnöknek, hogy túlzottan Észak-Koreára koncentrált az elmúlt években. [„Bármely a dél-koreai kormány számára fontos Észak-Korea, de Szöul nem foglalhatja le diplomáciáját teljes egészében.”](#) A Li által javasolt stratégiát röviden úgy lehetne jellemezni, hogy az a Mun elnök által képviselt politika továbbvitele, csak „okosabban”. Li egyszerre több vágányon folytatná az egyeztetéseket Észak-Koreával: a denuklearizáció témájában, a koreai háborút végleg lezáró békekötés ügyében, és a gazdasági együttműködés kérdéseiben. Természetesen, a fő kérdés továbbra is az marad, hogy miképpen lehet Kim Dzsongunt ismét a tárgyalóasztalhoz csábítani.

VÁLASZTÁSI EREDMÉNY

A Népi Erő Pártjának jelöltje, Jun Szogjol szerezte meg a szavazatok 48,56 százalékát, míg ellenfele Li Dzsemjong, a Demokrata Párt jelöltje 47,83 százalékot. Mindössze 247 ezer szavazatnyi különbség döntött egy 50 milliós országban. A választási részvétel 77 százalékos volt, ami megszokott a dél-koreai elnökválasztásokon. A regionális politikai megosztottság ezen a választáson is kimutatható volt; a baloldali jelölt fölényesen győzött a délnyugati tartományokban, míg a többség ezúttal is jobbra szavazott az ország délkeleti részén.

KILÁTÁSOK

Az elnökválasztás nyertese a tervek szerint május 10-én foglalja el hivatalát; addig Mun Dzsein elnök ügyvivőként irányítja a kormányzati munkát. A megválasztott elnök fontos bejelentéseket tett győzelmét követően. Kilátásba helyezte, hogy [felszámolja a Mun elnök által létrehozott Nemek Közötti Egyenlőségért és Családokért Felelős Minisztériumot](#), mivel az szerinte túlságosan a nők jogaira fókuszált. Azt ígérte, hogy ehelyett kormányzata valóban a nemek közötti egyenlőség előmozdítására fog koncentrálni. Szintén nagy fordulat várható az atomenergia-politika terén. Míg Mun elnök az atomenergia fokozatos kivezetését kezdte meg, Jun bejelentette, hogy mindaddig üzemelteti a jelenlegi atomreaktorokat, ameddig biztonságos működésük fenntartható, ezzel a jelenlegi 30 százalék körüli szinten tartja az ország atomenergiájának arányát. Dél-Koreában jelenleg összesen 24 atomreaktor van, és a Mun-adminisztráció arra törekedett, hogy 2034-re 17-re csökkentse a működő erőművek számát. Jun emellett további erőfeszítéseket szorgalmaz a fejlett atomenergia-technológiák, például a kis moduláris reaktorok technológiájának fejlesztése és azok exportja érdekében.

A gazdaságpolitikát illetően a megválasztott elnök Milton Friedman amerikai közgazdász elképzeléseit osztja és a dereguláció híve; az ország gazdasági problémáit a piaci szereplők elé állított akadályokkal és az állami beavatkozás csökkentésével tervezi megoldani.

Külpolitikai téren Jun – a konzervatív dél-koreai politikai hagyománynak megfelelően – világossá tette, hogy az Egyesült Államokat tekinti a legfőbb szövetségesnek; sőt, azt is bejelentette, hogy [első külföldi útja Washingtonba vezet majd](#). Kijelentette továbbá, hogy jó kapcsolatokra törekszik majd mind a Kínai Népköztársasággal, mind Japánnal; azonban mindkét ország esetében az ördög a részletekben rejlik, tehát kérdés, hogy mit sikerül a gyakorlatban megvalósítani az elképzeléseiből.

Nagy kérdés, hogy Jun ilyen csekély politikai tapasztalattal – hiszen csak tavaly júliusban lépett be a Népi Erő Pártjába – képes lesz-e megbirkózni az előtte álló komoly kihívásokkal. Legfőképpen azzal, hogy a most ellenzékbe

került Demokrata Párt abszolút többséget élvez a koreai Nemzetgyűlésben; 172 mandátummal rendelkezik a 300 tagú parlamentben, vagyis majdnem a szavazatok 60 százalékával. Ezzel szemben a Népi Erő Pártja 110 mandátumot birtokol, és a vele szövetséges Néppárt pedig csupán hármat. Bár, mint említettem, fölöttébb képlékeny a dél-koreai pártpolitika, jelenleg nem várható szakadás a Demokrata Pártban, mivel igen kis különbséggel veszítették el az elnökválasztást. Ez nem tűnik egyelőre olyan mértékű kudarcnak, ami megbontaná a párt egységét. Ezenkívül – hogy tovább fűzzük az USA elnöki rendszerével való összehasonlítást – a frakciófegyelem Dél-Koreában jóval erősebb, mint az amerikai kongresszusban, tehát a megválasztott elnök nem számíthat arra, hogy az ellenzéki padsorokból átszavaznak majd. Egyértelmű továbbá, hogy An Csholszu, a Néppárt jelöltjének támogatása nélkül Jun nem nyerhette volna meg a választást, és ezért kész bevonni Ant a kormányzatba, amit az is mutatott, hogy őt nevezte ki az [„átmeneti bizottság”](#) élére. Ennek feladata felkészíteni az új csapatot a kormányzás május 10-én történő átvételére. A Koreai Köztársaságban még nem volt példa ilyen jellegű „koalíciós” kormányzásra, tehát kérdés, hogy a politikában újonc Jun miképpen fogja tudni összehangolni a két párt együttműködését, és milyen konkrét módon tudja Ant bevonni a kormányzati munkába. Mindezt úgy, hogy a parlamenti többséget az ellenzék birtokolja, ami még egy rutinos, tapasztalt politikus számára is komoly feladatot jelentene. Két év múlva, 2024 tavaszán tartják a következő parlamenti választásokat, ami lehetőséget ad majd Jun számára, hogy javítson politikai helyzetén, de komoly válságba is juthat egész kormányzása abban az esetben, ha a Demokrata Pártnak sikerül megőriznie parlamenti dominanciáját.